

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 2 του 'Απριλίου 1906

ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 192

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΙΩΝ Ο ΣΚΑΗΡΟΣ. 'Ο Νόμος' πλακώνει έναν 'Ελληνικό' άνδρα.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ. 'Επιστήμη πρωτομάθητη'—'Ανθρώπινος Μηχανισμός (συνέχεια). Α. Ε. Παραμύθια Μολλίου (της Μιτυλήνης).

Ο ΝΟΥΜΑΣ. 'Ο Κόκκινος Σωτήρας'. ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ. Κάτου από την 'Ώρη' (συνέχεια).

ΣΤΑΘΗΣ ΔΗΜΑΣ. Κουβέντες με τον άνιό μου.

ΤΑΚΗΣ ΣΑΡΑΚΙΝΟΣ. Θεσσαλικά Δηγήματα—Στη βρύση.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ. 'Ηλίας Βουτιρόδης. Λέκας 'Αρβανίτης. Λέαντος Παλαμάς. Γ. Ζουφρές.

Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πρόματα (Δαμπαρή)... με την 'Ώρη' του Ράλλη—'Η τρομάρα μας για τους ξένους'—'Ο κ. Σκυλλίτης'—'Οχι κιάματα μα ροσθιά'—Το μνημόσυνο του Ντεληγιάννη—Σά βγήκε κι ο Λέκας).

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΚΗΡΥΓΜΑ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

«... Καί επάνω εις όλα τα πρόσωπα ή φαιδρότης, ή χαρά, ή ήρεμία την όποιαν προσέδιδε ή πεποίθησις ότι τὸ Κράτος τοῦ Νόμου καί τῆς Τάξεως ἐθριόμεινε καί ότι δὲν εἶχε κανεὶς τίποτα νὰ φοβηθῇ. Οὐτε ἀντίπαλος, οὔτε γιαντι, οὔτε σαΐδα.

... Ἀφοῦ καί τὴν ἤτταν ἔχουν τόσον ἐνθουσιώδη καί ταρακτικὴν καί ὠτοεσχιστικὴν καί φωνακλαδικήν, τί θά ἦτο ἄρα γε ἡ νίκη, Θεέ μου, καί τί θά ἦτο ἡ πόλις σήμερον, ἂν ὁ Πατριάρχης καί τὸ Λαύριον, αἱ δύο ἀκροπόλεις τῆς ἐργασίας καί τῆς σιωπῆς, δὲν ἐξουδετέρωναν τὴν ἡμικορδορικὴν νευροπάθειαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε καταληφθεῖ ἡ Πρωτεύουσα!

(«Ν. Ἄστυ» 28 Μαρτ. σελ. 1, στῆλ. 2)

Τὸ κακὸ πνίχτηκε στὰ γεννησοφάσια του. Ἡ δευτέρα Δημοκρατία, ἡ πολὺ πιδ' ἀδιάντροπη καί πολὺ πιδ' ἐπιφοβὴ ἀπὸ τὴν πρώτην, πού μᾶς τὴν γεννῶσε με βρισιές καί με κουμπουριές ὁ Ράλλης, χτυπήθηκε κατὰκέφαλα καί οἱ ἐκλογές τῆς περασμένης Κυριακῆς δώσανε στὸ Κράτος τὴν 'Ελιά, τὸ σύμβολο δηλ. τῆς Εἰρήνης καί τῆς Τάξεως, τῶν δυ' ἀγαθῶν πού ἔχει σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, ἀνάγκη γιὰ νὰ ζῇ καί γιὰ νὰ προφυλαχτεῖ ἀπὸ τοὺς τόσους ὀχτροὺς, ἐσωτερικοὺς κ' ἐξωτερικοὺς, πού τὸ περιτριγυρίζουνε.

Τέτια εἴταν ἡ σημασία τῆς ἐκλογῆς αὐτῆς. Ὁ λαὸς με τὸν ψῆφο του δὲν ἐπρόκειτο νὰ τιμῇτε ἢ νὰ χαντακώσῃτε πρόσωπα· δὲν ψήφισε Θεοτόκῃ ἢ Ράλλῃ· δὲ διαλέγε σαμᾶρι γιὰ τὴ ράχη του. Ἐκανε κάτι σπουδαιότερο καί ιερώτερο. Ἐδειχνε ἃ θέλει νὰ ὑπάρχει Κράτος ἢ ὄχι. Γιατὶ τὴν Κυριακὴ δὲν ψήφίζετο ὁ Θεοτόκης καί ὁ Ράλλης. Ψήφίζετο τὸ ἴδιο τὸ Κράτος· καί τὸ Κράτος ἐνίκησε.

Ὅσοι ζοῦμε στὴν Ἀθήνα τὸ εἶδαμε με τὰ μάτια μας· τὸ εἶδαμε καί φρίξαμε. Εἶδαμε τὴν Ἀναρχία τὸ Σαββατοκύριακο νὰ οὐρλιάζει καί νὰ δείχνει με λύτσα τὰ ματωμένα νύχια τῆς, τὴν εἶδαμε τὴ Δευτέρα, ὅλη τὴ μέρα, νὰ λουφάζει σὰν ξεδοντιασμένος λύκος, καί τὴν ξαναεἶδαμε τὴ Δευτέρα βράδι, σὰ διαδόθηκε ὄχι πὼς νίκησε ὁ Κόκκινος Ἀρχηγός τῆς, ἀλλὰ πὼς ἐφερε ἐφτά βουλευτάδες στὴν Ἀττικὴ, νὰ λυσομανάει καί νὰ βρῖζει καί νὰ κουμπουριάζει παληκαρίσια τὸν ἄερα καί νὰ τοιμάζεται νάρπαξει τις σανίδες καί νὰρχινῇ νὰ χτυπάει μ' αὐτὲς κατὰκέφαλα τὸ Κράτος καί νὰ ζητάει νὰ θάψῃ τὸ Νόμο κάτου ἀπ' αὐτὲς,

Εὐτυχῶς ὁ Θεὸς μᾶς λυπήθηκε κ' οἱ Ἐφτά τοῦ Ράλλη μείνανε μόνο Πέντε. Πέντε τοῦδωσε ἡ Ἀττικὴ, ὅσους δηλ. τοῦ ἀξίζανε, καί με τοὺς Πέντε ὁ Κόκκινος Σωτήρας δὲν μπορούσε νὰ ξαναπεί, με τὴ βοήθεια τῆς ἀγιασμένης του Σανίδας, τὸ ἀμήμητο· α — Ἀφοῦ με θέλει ἡ Πρωτεύουσα εἶμαι πρωθυπουργός, ἀδιάφορο ἂν δὲ με θέλουν οἱ Ἐπαρχίες», γιατί ὅλοι τὸ ξέραμε καί περιμέναμε με χτυποκάρδι ὄχι τί θὰ πουν οἱ Ἐπαρχίες, ἀλλὰ τί θὰ πεί ἡ Πρωτεύουσα, ἀφοῦ κατὰ τὴ Ραλλᾶδικὴ λογικὴ ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἀττικῆς δίνει τὸν Πρωθυπουργὸ κ' ὄχι ἡ ἐκλογὴ ὅλου τοῦ Κράτους!

Τὸ κακὸ λοιπὸν πνίχτηκε στὰ γεννησοφάσια του. Ὁ Κόκκινος Σωτήρας δὲν τρομάζει πιά τὸν κόσμο, μὰ τὸν κάνει καί γελάει με τις κωμικὲς φοβέρες του πὼς θὰ ζητήσῃ, λέει, νὰ κυρώσῃ τὴν ἐκλογὴ τῆς Ἀττικῆς... ὡς παράνομη!!! καί τὸ Ἔθνος ξανατασμένο καί λευτερωμένο ἀπὸ τὰ βραχνᾶ πού ἴσαμε προχτές τοῦ πλακώνε τα στήθια, τραβάει ἥσυχα τὸ δρόμο του, τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας του ἢ τῆς τελιωτικῆς καταστροφῆς του—ἀνάλογα με τὰ καλὰ ἢ κακὰ μαθήματα πού θὰ πῆρε ἀπὸ τις τελευταῖες κρίσιμες στιγμὲς πού πέρασε.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ἐγὼ τὴ φέρνω τὴν αὐγὴ, τὴ νύχτα ἐγὼ τὴ φέρνω, Ὅταν προβαίνω ἀπ' τὸ βουνὸ κ' ἀπ' τὸ βουνὸ δταν γέρνω.

Ἐγὼ, γυρμένα ἀπ' τὸ χιονιὰ τὰ λούλουδα ἀνασταίνω Ἐγὼ, με τὸ λοιπὸν μου τὰ λούλουδα μαραίνω.

Κ' εἶχ' ἀγαπήσῃ μιὰ φορὰ καί πάρει τὴ Σελήνη, Ἀλλὰ τὴν ἄρῃσα γιατί μ' ἀρνήθηκε κ' ἐκείνη.

Ὅμως μενάνοισαι· γι' αὐτὸ χλωμὴ τὴν δὴν ἔχει, Καί μέσ' στὰ βάθη τῆς νυχτὶς νὰ μ' εὕρῃ πάντα τρέχει.

Πρὸς τὰ παλάτια μου γυρνῶ μέσα σὲ μύρια θάμνη, Καί με γνωρίζουν ρήγα τοὺς τὰ πέλαγχα καί οἱ κάμποι,

Ὁ κύρης εἶμαι τούρανου, τῆς πλάσης εἶμαι ὁ γίγας, Κ' Ἡλῖος ἐγὼ εἶμαι βασιλεὺς καί Γῆλιος εἶμαι ρήγας.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΝΟΜΟΣ ΠΛΑΚΩΝΕΙ ΕΝΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΑΤΟ ΑΝΘΡΩ

Στὴν Ἑλλάδα μίλησαν κ' ἔγραψαν ἀρκετὰ, τώρα τελευταῖα, γιὰ ἓναν καινούριον σύλλογο πού ἔχει γιὰ πρόγραμμα νὰ διορθώσῃ τὸ σύνταγμα τοῦ 1864. Οἱ πυρρωνιστές, καί σ' αὐτοὺς λογαριάζομαι καί γώ, δὲν πιστεύουν πὼς εἶναι εἰλικρινοὶ οἱ σκοποὶ τοῦλάχιστο τῶν βουλευτῶν πού ὑπόγραψαν τὸ δι' ἡγέλιμα τοῦ συλλόγου. Ἀλλὰ καί τέτοιοι νὰ εἶναι οἱ σκοποὶ ὁλωνῶν, πάλι οἱ πυρρωνιστές δὲν πιστεύουν πὼς μόνο τὸ σύνταγμα φταίει. Ἴσως μάλιστα δὲ φταίει καί καθόλου. Καί θέλω με λίγα λόγια νὰ κεντήσω τὴν προσοχὴ κεινῶν πού διαβάσουν τὸ «Νουμά» γιατί κεινὸς μονάχα, με τὴ γλῶσσα μας, μπορῶ νὰ συγκινήσω—σ' ἓνα ζήτημα ἐλληνικὸ πολὺ σπουδαῖο πού λίγοι νοιώθουν τὴ σημασία του. Θέλω νὰ μιλήσω γιὰ τις ἐλληνικὲς κοινότητες. Δὲν ξέρω τί θέλουν νὰ πουν ὅσοι ἀπὸ τοὺς δημοτικιστὲς προσθεύουν πὼς ἡ δημοτικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ ἀρχὴ καί τὸ τέλος καθὲ ἐλληνικῆς ἀναμόρφωσης. Δὲν παραδέχομαι πὼς μονάχα ὅσοι πασιζοῦν νὰ γράφουν καί νὰ μιλοῦν τὴν καθαρὴ δημοτικὴ, εἶναι καλοὶ Ἕλληνες, μὰ ὡς τόσο θαρρῶ πὼς, ἀνάμεσα στοὺς δημοτικιστὲς, εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἐλληνικά κεφάλια, καί αὐτῶν θέλω νὰ κεντήσω τὴν προσοχὴ σήμερα.

Λένε γιὰ τὸ σύνταγμα. Βέβαια κωμικοτραγικὸ εἶναι νὰ κολλήσουμε ἔτσι ἐπάνω του, σὰν τὰ μύδια καί τὰ στρείδια σὲ κανένα τούρκικο σαπιοκάραβο, καί νὰ βάνουμε ὄρα πὼς, μὰ τὴν Παναγία καί τὸν Ἄη Νικόλα, θὰ βουλιάξουμε μαζί του καλλίτερα.